

Nedeľa 14.11. 2011 A mám na krku rybičky

V poslednom čase ani nestíham sledovať kalendár. Dni sa striedajú a po pondelku akoby hneď prišiel víkend. Samozrejme, že mi je dlho, hlavne, keď je už večer takmer 20.00 a táto ešte nie je doma z práce. Ale po roku vo Francúzsku som si na tento životný štýl viac-menej zvykla. Aj keď, priznám sa, že prídu dni, kedy cítim neskutočnú samotu a pocit, že žijem na Marse. Denno-denné aktivity s Millou sú niekedy veľmi rutinné. Čudujem sa jej optimizmu, vždy, keď s nadšením povie, že nech si ideme stavať Lego. A aj hodinu strávime ukladaním stavebníček od najmenšej veľkosti po tie väčšie na celú zelenú plochu základne. Nazývame to patchwork. Dokáže vytvárať zaujímavé obrazce a obrázky. Ako dobre, že deti milujú opakovanie a nenudí ich to. Vždy je to nové vzrušujúce objavovanie.

Na začiatku novembra sme sa rozlúčili s 10-dňovou rumunskou návštevou. Hneď nasledujúci deň bol štátny sviatok a táto sa vybral s Millou do chovoproduktu. Keď som počula, že naspäť nestrká kľúč do zámku, ale kope do dverí...tušila som, že niečo nesie. Spoza otvorených dverí sa na mňa naširoko škľabila Milla s plným vreckom v rukách. Táto vliekol akvárium a ďalšiu výbavu.

„Mami, veľa, veľa rybičiek,“ nadchýnala sa malá piraňa.

„No, to vidím,“ s povzdychom som pozrela na tata: „Ešte fajn, že ste nešli do zoo, neviem, čo by ste priniesli domov.“

Tato ma ubezpečil, že rybičky sú najlepšie, aj keď najprv rozmýšľal nad psom, ktorých tam mali haba dej. Vďaka Bohu, že ho nekúpil, pomyslela som si. Tvrdil, že kúpil všetko potrebné a o akvárium sa nebude vôbec treba starať, iba ich kŕmiť. Hlavou mi prebleslo, že na Vianoce ideme na takmer 3 týždne na Slovensko. Som zvedavá, kto bude

chodiť rybičky kŕmiť. Všetci naši známi idú na Vianoce k svojim blízkym.

Matne som si spomenula, ako dopadli moje rybičky, keď som mala asi 16 rokov. Akvárium som zhotovila z väčšieho okrasného guľatého pohára a nakúpila si asi 10 gubiek. Vo víre učenia som na ne nejako pozabudla, keďže boli na poličke v rohu izby za posteľou, kde bolo trochu priestoru na malý poličkový systém. Asi po 2 týždňoch som si spomenula... Z akvária sa medzitým vyparila takmer všetka voda, to, čo tam ostalo malo neurčitú farbu. A sem-tam plával v tej bačorine pozostatok bývalej šťastnej gubky.

Tato namontoval filter, ohrievač, odvzdušňovač, nasadil rastliny a milé rybky majú nový domov. Milla ich denno-denne kŕmi, a keď ich nekŕmi, tak ich aspoň chodí strašiť. Tato mi najprv tvrdil, že vydržia aj 2 týždne bez kŕmenia, ale moje zdvihnuté obočie ho donútilo trochu svoju výpoveď pozmeniť. Mesiac pred odchodom sondujem, kto cez Vianoce ostáva v Saint Germain a bol by vhodná obeť na ich kŕmenie.

Medzičasom sme s Millou začali na internete pozeráť Bambuľku. Vyrástla som na nej i ja, tak o výchovnom efekte nepochybujem. Obzvlášť živo na Millu zapôsobil Bambuľkym dlhý nos, ktorý je narástol potom, ako klamala. Efekt zaručený. Keď Milla niečo tvrdí a pochybujem, že je to naozaj pravda, spýtam sa jednoduchú otázku: „To myslíš vážne, alebo to nie je pravda? Ak to nie je pravda, pamätáš, čo sa stalo Bambuľke?“ Obzvlášť to využívam večer, keď Milla vymýšľa a nechce ísť spať. Chce robiť všetko: potrebuje kakat', cikať, je hladná, smädná.... Naposledy ma pobavila na záchode. Nemá stolicu každý deň, preto, keď večer zahlási, že jej treba

kakať a predchádzajúci deň kakala, je málo pravdepodobné, že naozaj bude. Len naťahuje čas.

Spolu so známou otázkou som ju teda posadila na záchod. Milla sa na mňa vážne zahľadela a povedala: „Mami, asi budem kakať. Pravdepodobne. A teraz to myslím naozaj vážne!“ O chvíľu bolo naozaj počuť „čľup“ a Milla poznamenala: „Nenarastie mi dlhý nos ako Bambuľke.“

Utorok 22.11. 2011 Aj po schodoch treba vedieť chodiť

Posledný týždeň sa niesol v znamení blížiaceho sa parížskeho polmaratónu. Sľúbil, že je to už posledný tento rok. Bilancia: 2 maratóny, 3 polmaratóny a Devínsky beh. 5 odídených nechťov na nohách. Kým mal s kolegom bežať, ja som mala byť s Millou u kolegu doma, s jeho manželkou a 2 deťmi.

Vyzbrojení makovou štrúdlou sme sa o 8.00 ráno strojili z domu. Tato položil štrúdlu na krabicu lega a hybaj dolu schodmi. Za ním cupkala Milla, ktorá ostala v polke točitých schodov nejako v polohe „obe

nohy zamotané pomôžte“. Slávino sa otočil k nej a štrúdlu už aj išla. Aby so pomohla obom, chytila som Millinu ruku a natiahla sa za štrúdlou. A potom si už len pamätám, ako som stiahla za sebou Millu a sledovala som, ako si pri páde vedľa mňa udiera hlavu o každý schod. Ešte fajn, že sa viezla, tak ako ja, na chrbte. Natiahnutá dolu hlavou, s nohami ešte na schodoch som sa snažila pozbierať a oprieť o stenu. Milla revala ako pavián. Tipujem, že sme zobudili pol domu. Ale utíšila som ju pomerne rýchlo. Zisťovala som možné ujmy: brucho – nebolí, nohy- viem nimi hýbať, hlava – hm, iba dolámaný štipec. Až v aute som začala cítiť, čo všetko som si uderila. No a na 2. deň som vedela už presne, čo všetko. Koleno, stehno, narazené kríže a rameno. Ale Arlan kopal počas celého dňa, tak predpokladám, že je fajn.

Tato odbehol, zlepšil si o 22 sekúnd svoj rekord a zvyšok dňa sme strávili oddychom. Vrael, že pri konci mlel z posledného a je fakt rád, že je to posledný beh tohto roku. Nepříjemné scény z ranného pádu ma prenasledovali ešte 2 dni. Vďaka Bohu, že sa nič nestalo.

Pondelok 28.11. 2011 3 mŕtve rybičky a tato varí obed

Tatov odchod na služobku sa niesol v inštrukciách typu: „A rybičky nekrmte veľmi. Stačí 1.x denne, málo. Milla im dáva príliš, prežerú sa.“ Hm, tak sme prvý večer stáli s Millou nad akváriom a sypala som jej do ruky „nie veľa“ žrádla. Skaláre boli ako pirane, vrhli sa na vločky jedným razom a chudiatka neónky hltali iba zvyšky, čo padali dolu. Ale misiu sme splnili. Na 2. deň som zistila, že 2 rybičky vplávali za filter. Jedna ešte žila, tak som ju dlhou špajdlou dostala von. No a 2. už plávala hore bruchom. Zvláštne, nemala chvost ani plutvy. Hm, akoby ju niečo obžralo a šla sa tam schovať.....

Rybky znovu žrali ako po sto rokoch. Plávali podľa smeru mojej dlane. „Nejako sa mi to nezdá, asi sú hladné,“ povedala som Mille, ale zároveň jej vysvetlila že tato kázal málo žrádla, tak viacej nemôžeme dať. Na 3. večer Milla s nadšením vykrikla: „A tam je rybka, mŕtva?“ Ukázala na obžratú neónku plávajúcu hore bruchom na hladine. A fakt, bola. Tak sme ju vylovili sitkom a slávnostne odprevadili do záchoda. Na 4. deň ráno bol už tato doma. Stručne som ho informovala o stave rybiek. Prišiel po piatich minútach s ďalšou obžratou mŕtvolou. A tak sme zistili, že rybky treba kŕmiť 2 denne a veľa.

„Hm, paráda, tak som zvedavá, kto sem bude 2x denne počas 2,5 týždňa cez Vianoce chodiť?“ Kládla som si v duchu otázku. A potom sme našli super vec. Automatickú kŕmičku rybiek. Stačí naprogramovať

a odísť na dovolenku, informoval nás výrobca na internete. „A mám darček k narodeninám. A z krku zháňanie obete na starostlivosť počas Vianoc,“ s radosťou som si pomyslela.

Nasledoval príjemný víkend, počas ktorého sa tato rozhodol splniť svoj každoročný záväzok – 1x v roku pre maminku navariť obed. Už počas prvého takéhoto obedu som sa presvedčila, že tato má neskutočný cit pre varenie a chuť to fantasticky. Minulý rok, mu to „kvôli zaneprázdnenosti“ nevyšlo, takže tento rok som bila na poplach už od septembra. Ráno si zapol počítač, do 10 minút mi odovzdal nákupný zoznam a vyrazila som. Čili papričky som nezohnala v celom meste, ale aj tak nevadí, veď Milla by ich tak, či tak nemohla. Dopravila som nákup domov a pocitom blaženosti som sa vydala na „novoobjavenú“ vyhrievanú plaváreň. Po 45 minútach plávania mi škvrkalo v celom tele, nie len v žalúdku. „Chytrý domov,“ kričal môj mozog. Už pred dverami ma ovanula príjemná cesnaková vôňa. Musím povedať, že moja teória o mužskom varení sa znovu potvrdila. Tato prekvapil ryžou s mäsom na čínsky spôsob, na póre a cesnaku so zeleninovým šalátom. Mňamkala aj Milla, ktorá si svoje kopčeky ryže tradične zafarbila cviklovou šťavou na červeno. A keďže toho bolo dosť, ostalo aj na nedeľný obed, čo tato okomentoval: „A dohnal som aj minulý rok. Navaril som na 2 dni!“

Utorok 6.12.2011 Vianoce po slovensky

Spolu so Slávinovými narodeninami sme naplánovali menšiu oslavu pre našich známych zo Saint Germain. Chceli sme sa im poďakovať za celý rok a zároveň im predstaviť slovenské vianočné menu. Zoznam ľudí sa mi zdal zvládnuteľný a tak sme sa tešili na pár z Fínska, 2 francúzske páry, 1 poľský, 1 poľsko-slovenský a 1 poľsko-francúzky. Plus 7 detí. Veď obývačku máme dostatočne veľkú. Na pláne bola vianočná kapustnica, slovenské pečené klobásky a makové štrúdle.

Už 2 týždne pred akciou som si lámala hlavu, ako uvarím toľko kapustnice, pre 20 ľudí. Tato to vyriešil za mňa. Jeden večer po práci dokvitol domov s 11-litrovým Tefal hrncom. „Zíde sa ti, keď budeme mať syna,“ nenápadne dodal. Kapustu som zohnala v poľskom obchode, čo som nedávno objavila. Vzala som rovno 2 kilá a jej kvalita a kyslosť nesklamali. Ako domáca. Na trhu som od mäsiara zohnala 2 kilá rebierok a deň pred stretnutím som vyskúšala nový hrniec. Kapustnica sa varila 6 hodín a výsledok bol veľmi dobrý. Cítiť ju bolo až po vonkajšie vchodové dvere. Klobásky nám priniesli Táňa s Bartekom, keď boli na otočku v Blave. Rovno 4 kilá a k tomu slovenskú horčicu a chlieb.

Makovo-jablkové štrúdle šli tiež hladko, keďže som si pomohla kupovaným lístkovým cestom. Samozrejme, že sa vyskytli choroby, tak nás namiesto 21, bolo iba 16. S hodinovým meškaním sa dovalili 1. hostia a po ďalšom 30-minútovom čakaní sme začali hodovať. Kapustnica so slovenským chlebom šla na dračku. Samozrejme, ako tato predpokladal, Francúzom až tak veľmi nešmakovala, ale aspoň okoštovali. Klobásky si potom už len ťažko hľadali voľné miesto v žalúdkoch. Slávi sa nedal odradiť a zvládol ich 5, aby šiel príkladom. O polnoci som mu potom musela dávať 1 pomoc, pretože mu bolo neskutočne zle.

Dokonca som ho prehovorila na lyžičku švédskych kvapiek, čo sú na trávenie. Aj keď ich obyčajne odmietne. To mu muselo byť fakt zle.

Celý večer som sa nezastavila. Milla akoby naschvál potrebovala 2x kakat' a hrať sa jedine so mnou. Je pravda, že jej asi bolo ťažko, keď všetky deti okupovali jej kráľovstvo. Atmosféra však bola príjemná a všetci si na jedle pochutnávali. Našli sa dokonca 2 cyklisti, čo si hneď na ďalší deň naplánovali stretnutie na tátošoch. Aspoň takto sme sa mohli poďakovať ľuďom, s ktorými trávime nejaký ten spoločný čas.

Streda 14.12. 2011 Milla sa začína pýtať

Posledné dni pred odchodom na Slovensko sa vlečú pomaly. Absolvovala som veľké sono v 22. týždni. Arlan sa vyvíja dobre. Všetky orgány boli v poriadku (takže ani pád zo schodov nemal nejaký efekt), mal už 415 gramov a kopal ako na futbalovom zápase. Keďže som ju nemala, počas návštevy u gynekológa, kam dať, dopredu som jej vysvetlila, čo sa bude diať a aké správanie od nej očakávam.

Po vstupe do ordinácie sa vyškriabala na stoličku a vážne sa dívala na doktora. Pri vyšetrení vo vedľajšej miestnosti tiež zasadla do stoličky a čušala, až kým ma lekár nezačal vyšetrovať palpačne. Mala som ju na to pripraviť, že ujo sa nebude dívať iba do bruška. V tom momente vyskočila zo stoličky a skríkla: „Prečo ti ujo doktor pozerá do vagíny?“ Lekár ostal evidentne v pomykove, ale pokračoval ďalej, kým ja som vysvetľovala Mille, že tadiaľ môže vidieť bábätko. No, to bolo zábavy doma, pretože sa sama chcela presvedčiť, či aj ona môže zospodu vidieť bábätko. Pokúšala sa o to niekoľkokrát denne. Za 2 dni ju to prešlo.

Neskôr prišla fáza otázok, ako sa bábätko dostane von. Hm, no tak to sa vagína otvorí, lebo v brušku už nebude dostatočne veľá priestoru a bábo sa preklízne von. „On sa vie šmýkať?“ znela hneď protiotázka. „A bude to bolieť?“ Žasla som nad empatiou svojho dieťaťa a dodala, že áno, ale iba chvíľu.

Koniec decembra: Rekapitulácia Vianoc na Slovensku

Ako každý rok, i tento sme frčali na Slovensko s autom naloženým darčekom a vecami. Aby sme si oddýchlí, strihli sme cestu napoly a po 800 km sme zakotvili na noc v Erlangene. Naši tradiční nocľahodarcia Maierovci nás už očakávali s otvorenou náručou. Tato si ten deň ešte odrobil v Areve a ja som si užívala pár vzácných hodín s Christine Sallerovou a jej 2 dcérami. Cesta na Slovensko už nebola taká hladká. Dážď a sneženie spolu s haváriami natiahli cestu na 9 hodín. Milla dostala po ceste teplotu a tieklo jej z nosa. Takže na Areva vianočnú party šiel tato sám a ja hajde k našim do Branču.

Hneď na 2. deň nás čakalo tradičné pečenie vianočných koláčikov s babkou, zatiaľ čo sa tato brodil 1-metrovým snehom v Malej Fatre. Podarilo sa im dokonca stratiť. Všetci 7 účastníci mali GPS, ale aj tak sa stratili a potme v noci blúdili hustým lešom pri hmle a snežení. Aby sa zohriali a prežili, stiahli 2 fľaše hruškovice. Po ceste v lešoch našli chatku. No, bola zasypaná ako zvonku, tak aj zvnútra. Na zohriatie počas noci by im nestačila ani hruškovica. Nakoniec sa im podarilo skontaktovať sa s najbližším horským hotelom, ktorý zasvietil všetky možné zdroje svetla, aby ho v tej hmle bolo vidno. Chlapci boli zachránení. Ja som zatiaľ pekne v teple vypekala asi zo desať druhov koláčikov. Nejakým zvláštnym spôsobom sa nám každé cesto

v trúbe roztekalo. Nakoniec sme zistili, že chyba bola asi v darovanej múke, čo babka dostala ako podporu od štátu. Ešteže jej má 10 kg. Najbližšie mesiace bude asi riadne nadávať pri každom varení a pečení. Milla si medzitým užívala babi a deda v Branči. Rozjedla sa tak, že na veľkú chodila každý deň a spolu s dedom pravidelne tlačila slaninu a cibuľu.

Týždeň pred Vianocami tato pracoval v Bratislave a my sme si užívali každý deň v meste. Chodili sme do nákupného centra na trampolínu, alebo pozrieť známych. Na obed sme vždy prišli k Borke. Ak sa podarilo aj sme poobede zaľahli a spolu s babi, ktorá prišla z práce sme sa podvečer vracali do Branču.

Ani sme sa nenazdali a v pred Štedrým večerom sme sa presunuli do Štitár. Auntie Zuzka už čakala s novým iPadom, ktorý si Milla hneď obľúbila. Večer sme ešte s tatom vybehli do armádneho obchodu, aby som mu kúpila darček na pripravovanú výpravu Malajzia – riadnu dýku. Na Štedrý deň stavali Zuzka s Millou spolu vianočný stromček. Bol ladený do zlato-červena a voňal v celom dome. Milla sa nevedela vynadívať na všetky svetlá a ozdoby. Ako jediná som si mohla užívať celý deň jedlo.

Ostatní čakali až na večeru. Slávnostne som sa nasáčkovala do svojich čiernych kokteilových šiat a nad bruchom zaviazala mašľu. Aj v 6. mesiaci som sa do nich ešte vmestila. Milla už sedela na veľkej stoličke a absolvovala okrem kapustnice všetky chody spolu s oblátkami. Najväčšiu radosť však mala z darčiekov, ktorých bolo neúrekom. Ani nevedela, či sa má hrať s tým, či s oným. Behala od jedného k druhému. Oblečenie, knihy, kasička do obchodu, puzzle, plyšáky, veterinárna stanica,..... Od únavy odkvácľa takmer okamžite po uložení do postele objímajúc nového miláčika, plyšového medveďa, ktorého sme spolu pomenovali Pinky. A potom bol čas, aby sme si s tatom sadli a napchávali sa trubičkami. Ako obvykle ich tato stiahol okolo 100 kusov za 3 dni.

A potom sa začal kolotoč návštev. V pondelok sme na Štefana vybehli na Taráň, kde sme sa stretli v rekordnom počte 21 členov Bilikovského klanu. A nikto si ani nevšimol, že by naše koláčiky boli nejako utrpeli zlou múkou. Popozerali sme koho sme mohli. Kamarátov, ľudí z kostola, bývalých spolužiakov a dokonca sme sa dostali aj na koníka, čo

nám ponúkla Adrikina dcéra ako poďakovanie za pomoc. No najviac som si užívala spoločný čas so Slávom. Po niekoľkých mesiacoch nebol vystresovaný, pôsobil oddýchnuto a bol iba môj, na celých 10 dní. Vďaka za to. PS: Rybičky v Paríži prežili.